

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 13 kwietnia 2023 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 października 2021 roku około godz. 16.45 obwiniony M. J. kierował samochodem marki V. o wyróżniku (...) na DK (...) w miejscowości K.. W tym miejscu, służbę w patrolu zmotoryzowanym, nieoznakowanym radiowozem wyposażonym w wideorejestrator V. 2A pełnili funkcjonariusze policji P. K. i S. M.. Jadąc za pojazdem kierowanym przez obwinionego, dokonali pomiaru prędkości samochodu kierowanego przez M. J., który poruszał się wówczas z prędkością 77 km/h. Natomiast w tym miejscu dozwolona prędkość administracyjna wynosiła 50 km/h. Funkcjonariusze policji zatrzymali M. J. do kontroli drogowej, któremu następnie zostało okazane nagranie na okoliczność dokonanego pomiaru prędkości. Obwiniony oświadczył, iż odmawia przyjęcia mandatu karnego za ten czyn i poprosił o ukaranie za to wykroczenie jedynie upomnieniem. Prędkość pojazdu, którym poruszał się obwiniony została zmierzona przez funkcjonariusza policji S. M. za pomocą wideorejestratora V. 2A. W/w funkcjonariusz został przeszkolony z zakresu obsługi tego urządzenia i został przeszkolony z zakresu kursu ruchu drogowego. Pomiar prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego został dokonany w sposób prawidłowy. Wideorejestrator V. 2A posiadał także wymagane świadectwo legalizacji i przedmiotowe urządzenie pomiarowe zostało dopuszczone do użytkowania po wcześniejszych kompleksowych badaniach i sprawdzeniach.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia M. J. k. 8-9, 119-120,
- zeznania P. K. k. 121,
- zeznania S. M. k. 122-124,
- dokumentacja przedłożona przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w K. k. 40 - 48,
- dokumentacja przedłożona przez Prezesa Głównego Urzędu Miar k. 49 - 145,
- protokół oględzin płyty CD-R k. 5,
- świadectwo legalizacji ponownej k. 3.

Obwiniony M. J. ma 30 lat. Prowadzi własną działalność gospodarczą z której osiąga dochód w kwocie około 3.000,00 złotych miesięcznie. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo. Nie widnieje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Dowód:

- dane osobopoznawcze k. 118-119,
- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 12.

Obwiniony M. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia z którejś drogi bocznej wyjechał nieoznakowany radiowóz policyjny i pojazd ten jechał za nim. Po jakimś czasie na pojeździe tym pojawił się komunikat Policja. Następnie zjechał na pobocze drogi i w trakcie kontroli został poinformowany przez funkcjonariusza policji, że przekroczył prędkość w terenie zabudowanym. Podał, iż zostało mu okazane nagranie i chciał, aby sprawa zakończyła się upomnieniem. Ponieważ funkcjonariusze policji nie zgodzili się na taki wymiar

kary i uznając, że sposób pomiaru mógł być niedokładny, gdyż zawsze stara się nie przekraczać dozwolonej prędkości, odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego M. J. częściowo za wiarygodne. Wiarygodna jest ta część wyjaśnień obwinionego w których potwierdza okoliczności bezsporne w przedmiotowej sprawie. A więc przede wszystkim fakt, iż w dniu zdarzenia kierował samochodem marki V. o wyróżniku (...), jak i również fakt, iż w tym dniu na DK (...) w miejscowości K. został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji do kontroli drogowej za przekroczenie prędkości w terenie zabudowanym.

Natomiast Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za niewiarygodne w zakresie w jakim kwestionuje on popełnienie przez siebie zarzucanego mu wykroczenia. Przeczy temu materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie, a w szczególności zeznania funkcjonariuszy policji P. K. i S. M. oraz dokumentacja zgromadzona w sprawie, zwłaszcza w postaci dokumentacji przedłożonej przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w K. (k. 40 - 48), dokumentacji przedłożonej przez Prezesa Głównego Urzędu Miar (k. 49-145), protokół oględzin płyty CD-R (k. 5), a także zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Przy czym wskazać należy, iż skoro obwiniony przyznał, iż bezpośrednio po okazanym mu nagraniu przez funkcjonariuszy policji chciał, aby sprawa zakończyła się upomnieniem musiał niejako poczuwać się do odpowiedzialności karnej za ten czyn. Tym bardziej więc składane wyjaśnienia przez M. J., iż nie przekroczył wskazanej prędkości o 27 km/h, wobec zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie nie mogą zostać uwzględnione. Z tych wszystkich względów, Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia za niewiarygodne, albowiem pozostają one sprzeczności, z uznanymi przez Sąd jako wiarygodnymi, zeznaniami świadków P. K. i S. M., a także z dokumentacją zgromadzoną w aktach sprawy. Wobec takich dowodów, przedstawiona przez obwinionego wersja zdarzenia, w zakresie w jakim nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu jest przyjętą przez niego linią obrony i wolą uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy policji P. K. i S. M.. Świadcówie są osobami obcymi dla obwinionego, postronnymi, a zatem brak jest okoliczności tego rodzaju, które podważałyby ich wiarygodność. Zeznania świadków są bowiem ze sobą zgodne, wzajemnie się potwierdzają, jednoznacznie wskazują na fakt poruszania się przez obwinionego w terenie zabudowanym z prędkością 77 km/h. Zeznania funkcjonariuszy policji w tej części znajdują oparcie również w protokole oględzin płyty CD-R (k. 5). Przy czym brak jest jakichkolwiek przesłanek również do kwestionowania prawidłowości dokonanego pomiaru prędkości. Funkcjonariusz policji S. M., który dokonał pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego, jak przyznał został przeszkolony z zakresu obsługi videorejestratora V. 2A i jak również w sposób jednoznaczny i kategoryczny w złożonych zeznaniach na rozprawie wykazał, iż dokonany wówczas pomiar prędkości został przeprowadzony prawidłowo. Na rozprawie udzielił również wyczerpująco odpowiedzi na wszystkie pytania, w tym na pytania obwinionego odnośnie przeprowadzonego pomiaru prędkości. Zwłaszcza, iż urządzenie pomiarowe, którym dokonano pomiaru prędkości, tj. V. 2A posiadało aktualne świadectwo legalizacji ponownej (k.3). Natomiast jak wynika z dokumentacji przedłożonej przez Prezesa Głównego Urzędu Miar i dokumentacji przedłożonej przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w K. przedmiotowe urządzenie pomiarowe, m.in. zostało dopuszczone do użytkowania po wcześniejszych kompleksowych badaniach i sprawdzeniach niniejszego urządzenia pomiarowego. Tak więc z omówionych powyżej dowodów w sposób bezsporny wynika, iż obwiniony M. J. swoim zachowaniem zrealizował znamiona wykroczenia z art. 92 a k.w.

Dokumenty i protokoły znajdujące się w aktach sprawy nie budzą żadnej wątpliwości, ani co do formy, ani co do treści. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności ani rzetelności.

Sąd zważył co następuje.

Obwiniony M. J. swoim zachowaniem zrealizował znamiona wykroczenia z art. 92 a k.w.

Wykroczenia z art. 92 a k.w. dopuszcza się ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało sprawstwo obwinionego M. J., który w dniu 02 października 2021 roku około godziny 16:45 na DK (...) w miejscowości K. gm. B. jako kierujący samochodem osobowym marki V. o wyróżniku (...), jadąc w kierunku miejscowości Z. z prędkością 77 km/h nie zastosował się do ograniczenia prędkości w obszarze zabudowanym i przekroczył dopuszczalną prędkość o 27 km/h. Na taki przebieg zdarzenia wskazuje zebrany i omówiony w sprawie materiał dowodowy, a przede wszystkim zeznania funkcjonariuszy policji P. K. i S. M. oraz dokumentacja zgromadzona w sprawie, zwłaszcza w postaci dokumentacji przedłożonej przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w K., dokumentacji przedłożonej przez Prezesa Głównego Urzędu Miar, świadectwo legalizacji ponownej (k. 3), protokół oględzin płyty CD-R, a także zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy policji P. K. i S. M., co do sposobu dokonania pomiaru i stwierdzenia popełnienia przez obwinionego wykroczenia z art. 92a k.w. Zeznania tych funkcjonariuszy policji nie budzą żadnych wątpliwości co do wiarygodności w opisywanym zakresie, gdyż są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają i zgodne są z dokumentacją zgromadzoną w sprawie, a wyjaśnienia obwinionego są w tym zakresie niewiarygodne z opisanych wyżej przyczyn. Urządzenie, którym w niniejszej sprawie dokonano pomiaru prędkości pojazdu obwinionego w chwili pomiaru, miało ważne świadectwo legalizacji ponownej i zostało dopuszczone do użytkowania po wcześniejszych kompleksowych badaniach oraz sprawdzeniach. Biorąc zaś pod uwagę sposób popełnienia zarzucanego czynu, a w szczególności tak znaczne przekroczenie obowiązującej prędkości – Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że obwiniony czynu tego dopuścił się umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Wina obwinionego nie budzi żadnych wątpliwości. Jest on osobą dorosłą, poczytalną, świadomą konsekwencji swojego działania, brak jest okoliczności wyłączających winę lub zmniejszających jej stopień. Żadne czynniki nie ograniczały zdolności rozpoznania znaczenia czynu u obwinionego i jego zdolności pokierowania swoim postępowaniem.

Stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego należy uznać za znaczny, gdyż obwiniony M. J. złamał obowiązujące ograniczenie prędkości, bowiem w terenie zabudowanym, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h poruszał się z prędkością 77 km/h.

Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych, uznając, iż kara ta jest adekwatną, słuszną i sprawiedliwą reakcją na popełnione wykroczenie. Orzeczona kara przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej obwinionego. Powinien zdać sobie sprawę z naganności swego czynu i konieczności postępowania zgodnie z porządkiem prawnym. Orzeczona kara unaocznia obwinionemu, że popełnianie wykroczeń jest nieopłacalne oraz, że wiąże się z represją karną. Wymierzona obwinionemu kara spełni także swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze, iż obwiniony prowadzi działalność gospodarczą z której jak oświadczył uzyskuje dochód w kwocie około 3000 złotych miesięcznie, uiszczenie przez niego kosztów sądowych w kwocie 150 złotych nie będzie w ocenie Sądu dla niego nadmierną dolegliwością finansową.